AUGUSTINUS
Admont, Mitte 12. Jh.
Quelle: https://manuscripta.at/?ID=25972
Copyright: Admont, Benediktinerstift

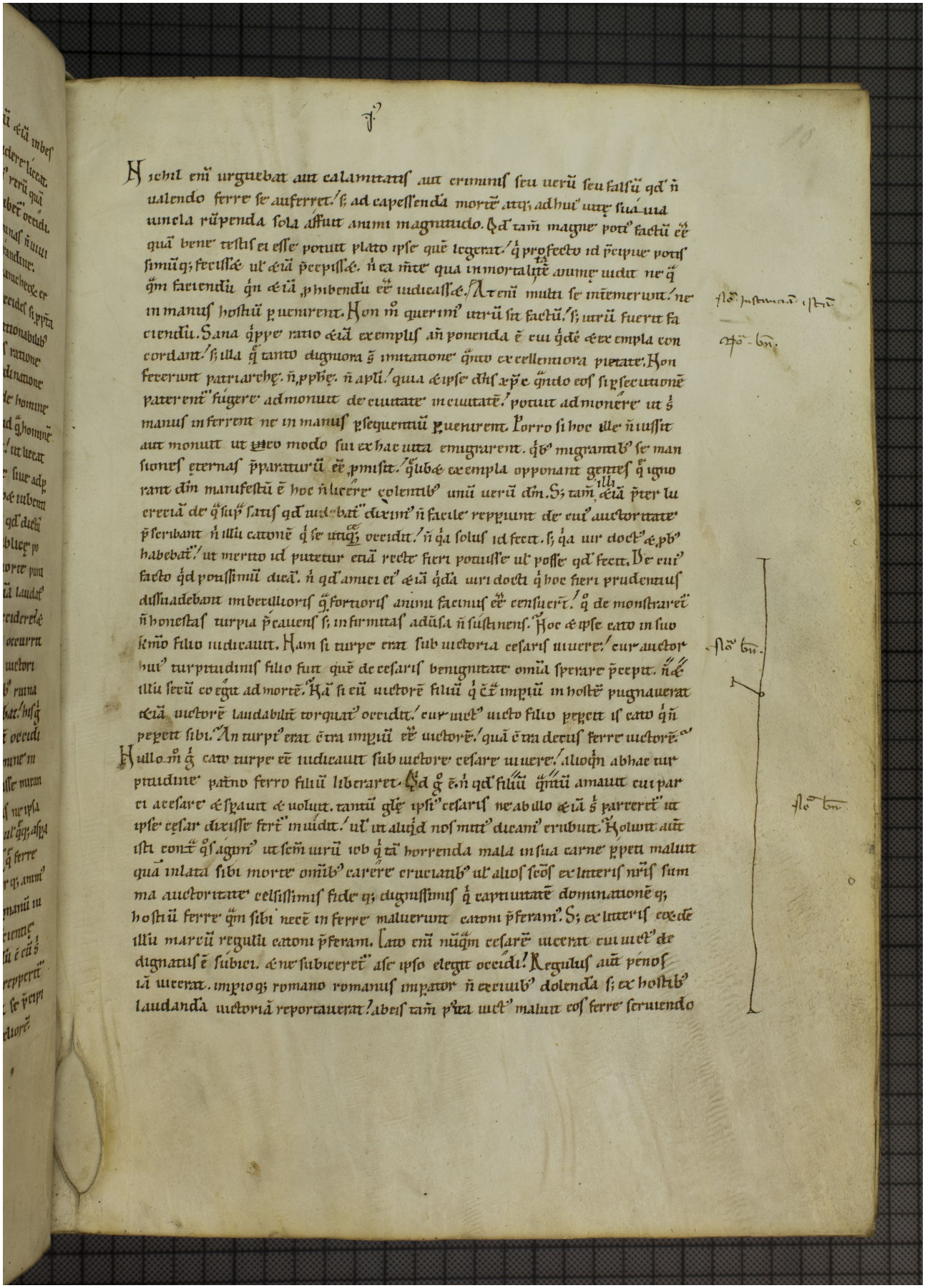

Nihil enim urgebat aut calamitatis aut criminis seu uerum seu falsum quod non
ualendo ferre se auferret. Sed ad capessenda mortem atque adhuc uitae sua uia
uincula rupenda sola affuit animi magnitudo. Quod tamen magnae potest factum esse
quam bene testis ei esse potuit plato ipse quem legerat. Qui profecto id percipere potis
simumque fecisse uel etiam praecepisse. Non ita mente qua in mortalitate animae uidit ne quid
quam faciendum quin etiam prohibendum esse iudicasse. At enim multi se interemerunt. ne
in manus hostium peuenirent. Non mihi querimur utrum sint factum. Sed utrum fuerit fa
ciendum. Sana quippe ratio etiam exemplis aliis ponenda est cui quidem et exempla con
cordant. Sed illa quae tanto dignioria sunt imitatione quanto excellentiora pietate. Non
fecerunt patriarchae. non prophetae. non apostoli. quia et ipse christus xpe. quando eos si persecutionem
paterentur fugere admonuit de ciuitate in ciuitatem. potuit admonere ut se
manus inferrent ne in manus persequentium peuenirent. Porro si hoc ille non iussit
aut monuit ut uno modo sui ex hac uita emigrarent. quibus migrantibus se man
siones eternas preparatum esse promisit. Quibus exempla opponant gentes quae igno
rant dominum manifestum esse hoc non licere colentibus unum uerum dominum. Sed tamen illi etiam
ciuitatem de quibus satis quod uidebatur dicimus non facile reprehendunt de cui auctoritate
praeferebant non illum catonem qui se uinci occidit. non qui solus id fecit. sed qui uir doctissimus et probissimus
habebatur. ut merito id putetur etiam recte fieri potuisse uel posse quod fecit. De cui
facto quid poussimum dicam. non quod amici eius etiam quidam uiri docti quibus hoc fieri prudentius
dissuadebant imbecillioris quam fortioris animi facinus esse censuerit. quod demonstrare
non honestas turpia praeuens sed infirmitas adusa non sustinens. Hoc et ipse cato in suo
karissimo filio iudicauit. Nam si turpe erat sub victoria cesaris uiuere. cur auctor
huius turpitudinis filio fuit quae de cesaris benignitate omnia sperare praecepit. nec
illum seruum coegit ad mortem. Quam si eum victorem filium quem contra impium in hostem pugnauerat
etiam victorem laudabilem torquatus occidit. cur uiuere malo filio pepercit si cato quem non
pepercit sibi. An turpior erat contra impium esse victorem. quam contra decus ferre victorem.
Nullo modo igitur cato turpe esse iudicauit sub victore cesare uiuere. aliquoque abhac tur
pitudine patrono ferro filium liberaret. Quod quis credat non quia filium quem amauit cui par
ci acesare et spauit et noluit. tantum gloriae ipsi cesaris ne abillo etiam si parceretur ut
ipse cesar diuisse ferre iniuidit. uel ut aliquid nos mutuo diamus eripuit. Volunt autem
isti contra quasi agimus ut semper uirum iob quam horrenda mala in sua carne pperti maluit
quam inlata sibi morte omnibus carere cruciatibus uel aliis seos ex interiis nris sum
ma auctoritate celsissimis fide quoque dignissimis quam captiuitate dominationem quoque
hostium ferre quam sibi necem inferre maluerunt catonem preferam. Sed ex interiis exercitu
illium marcum regulum catonem preferam. Cato enim nunquam cesarem uiceram cui uiuere de
dignatus est subiici. et ne subiceretur ase ipso elegit occidi. Regulus autem penos
tam uiceram. impio quoque romano romanus impator non exercitus dolenda sed ex hostibus
laudanda victoria reportauerant. abeis tamen praeta uiuere maluit eos ferre seruiendo